

La meva àvia Fatimetu estava mig adormida quan ha sonat el telèfon. Ha obert un ull i, després, l'altre.

–Umm –li ha dit el meu pare en àrab, és a dir, «mare»–, ho sento: se m'ha fet tard i hauràs d'anar tu a l'escola a recollir la Malen.

Els ulls de la meva àvia ara s'han obert de bat a bat, i li tremolen les mans.

–Però si no sé el camí, Luali...

–És fàcil: davant de casa nostra hi ha una parada d'autobús; tu tan sols n'has d'agafar un i baixar a la setena parada. Allí hi ha l'escola. Vés-hi ràpid.

Però la meva àvia no s'ha mogut. Ha tancat els ulls i s'ha quedat pensarosa. Després sí, després els ha obert i se n'ha anat, però no a la parada de l'autobús, sinó a la botiga del barri. Allí ha comprat arròs i tinta, un tinter.

A penes ha sortit al carrer, per poc no l'atropella un ciclista.

–Àvia, que sou cega? Sou més lenta que un cargol!

Però l'àvia s'assembla més a una gasela que no a un cargol. És curiós, la meva àvia ara hi veu a través de l'oïda i, com que ha sentit el motor de l'autobús, ha anat corrents fins a la parada. Però abans de pujar-hi, paf!, li ha caigut el tinter...

